

DÜNYANIN ÇOK UZAĞINDA

Nereye gidersen git, denizin dibindesindir...

FİKRET ÖZKURT

6 Nisan

Çanakkale Feribot İskeleyi

Yarı aydınlık, ılık, nem kokulu ve çok yıldızlı bir nisan gecesi...

Havada yarımaya var. Dağların üstüne dökülüyor ışığı. Göklerin çok derinlerinde, karanlıklar içinde yıldızlar kaynıyor. Hiç rüzgâr yok ve dehşetli sessiz ortalık...

Ay bizimle beraber yürüyor. Bir sağımıza geçiyor, bir solumuza.

Otobüsün içindeyiz...

Sigara içenler var. Duman altı oluyoruz. Biz hükümlülerin yanında birer jandarma eri oturuyor. Başımızdaki çavuş öndeki koltukta... Bizi görenler, "mahkûm sevki" olduğunu anlıyorlar hemen. "Allah kurtarsın" diyen de var, görmezlikten gelen de...

Altı saattir yoldayız. Şoför muavininin arkalardan "İhtiyaç molası!.." diyen sesi kopuyor ansızın... Şoför ayağını gazdan çekiyor, yavaşlıyoruz... Uyananlar oluyor.

Tuvalette sıra bekliyoruz...

Toplu halde tekrar geçiyoruz yerlerimize. Tepsi içinde çay getiriyor bir delikanlı. Tereddüt ettiğimizi görünce, "Çaylar şirketten abi" diyor. Yarım saat doldu bile, hareket ediyoruz...

Sonra gide gide tükettik saatleri, artık sabah oluyordu...

Şafak yeni yeni söküyor... Daha ışımamıştı ortalık. Ardından doğuda, sabah öncesinin o süt mavisi aydınlığı belirdi. Yıldızlar teker teker çekiliyorlardı.

Şimdi, bulutsuz ve bomboş bir gökyüzü duruyor üstümüzde.

Geldik... İniyoruz otobüsten...

Huzurlu bir hava, rengârenk bir deniz ve hoş kokulu ılımanca rüzgârlar vardı... Şehir boğazın kenarına uzanmış, gecenin yor-

gunluęuyla yatıyordu sanki. Uykuda gibiydi hâlâ...

Saat sabahın beş buçuğu...

Yepyeni bir gün, taptaze bir sabahtı... Boğazı görünce nutkum tutuldu. Bakakaldım çırpıntılı sulara. İlk anda, iki karanın arasındadır, bentlerden taşmış, üstündeki köpüklü beyazlıklarla uçuşup salınan, hızla ve dönerek akan dev bir mavi ırmağa benziyordu.

Gündoęusu ışıkları, suların üzerinde uzayıp, yol yol hareli yansımalar yapıyor ve sanki sabah sabah içindeki binlerce ışıldakla yanıyormuş gibi, yüzeyde batmayan milyonlarca cam kırığı varmış da onlarla çil çil pırıldanıyormuş gibi yürüyordu sular.

Kelepçeli ellerimi gözüme siper ettim. Uzaklardaki gizemli sulara gidiyor bakışlarım... O görkemli ve sınırsız sonsuzluk, aklını alıyordur insanın.

Parça parça suya savrulmuş bir avuç kuru ekmeğe çullanan martılar vardı suda. Acı acı çığlıklar atıyorlardı. Rıhtım önünde toplandık. On beş kişiyiz. Onlarca insan var iskele ağzında. Bizi gemiyle Gökçeada'ya götürecekler. Ayaklarımızda pranga yok, tek tip elbiseler de giymiş değiliz ama başımızda bir manga askeri var ve bileklerimiz kelepçeye bağlı. Hepimizin başı, sağlık sebepleriyle sıfır numaraya vurularak tıraş edilmiş, kel gibi kazınmış kafalarımız... Ve jandarma... sıraya sokuyor bizi. Mahkûm olduğumuz, her halimizden apaçık ortada. Yolcu gibiydik ama adanın yabancısıydık. İçimizden kimilerinin yüzü sirke satıyor. Ben kimseyi rahatsız etmeden gözlem yapmaya çalışıyorum. İnsanlar veremliymiş gibi kaçıyorlar bizden.

Gemideyiz...

Yolcu gemilerinde mevki yokmuş ne zamandır. Herkes sınıfsız olarak yığılıyor güvertelere... Kapanın elinde kalıyor oturulacak yerler. Ama böylesi daha iyi galiba.

Kaptanı görebiliyoruz. Dümen tutuyor. Dikkatli. Bu sularda gide gele, artık biraz usanmış gözüküyor. Yüzü öyle. Keşke ben olsam onun yerinde, bütün gün çalışsam, akşama eve dönebilsem... Kendi kendime konuştuğumu fark ettim. Sustum. Etrafıma bakındım... Bir kadın ilişti gözüme. Saçları dağınık, üstü başı hırpaniydi. Azap çektilerle çektilerle ruhu eskitilmiş bir kadın gibi çileli gözlerle bakıyordu boşluğa. Hem ürkekti hem

de utanıyordu kendisinden.

Biraz ileride Ortodoks bir papaz, dini giysileri içinde, oturuyordu tek başına. Ellerini iyice sıkıştırarak bacaklarının arasına almış, meraklı gözlerle süzüyordu insanları...

İçime çekiyorum bu iyotlu, nemli, rüzgârlı havayı... Çocuklar gibiyim. Diğer mahkûmlara bakıyorum... Birbirimizi tanımıyoruz. Çeşitli cezaevlerinden buraya aktarılanlar hepsi de... Onlarla sadece gözlerimizle selamlaşıyoruz. Yan yana oturanlar, fısır fısır bir iki laf ediyorlar aralarında. Sigara içmek serbest. Paketlerini çıkaranlar var...

Gerilere doğru akıp geçen çevreyi gözlüyorum. Abide sağımızda kaldı. Boğazı çıktık. Sakin sulardan, şahlanan dalgalı açıklara gelmiştik. Şimdi dört yanımız da deniz. Sütbeyaz renklerle kaynaşıyor suların üstü. Hava biraz sert galiba. Sıkı bir deniz var açıklarda. Gemi beşik gibi sallanıyor.

"Bir çay içebilir miyiz acaba?" "Olur" diyor jandarma, "için..." İçiyoruz. Açık, tatsız, kokusuz bir şey... Ama bu kadar mı hoş gelir insana?.. Çaylarımızı yudumlayarak özgür insanlara karıştık, onlar gibi olduk sanki.

Ama ada sürgünleriyiz...

İçimde tarif edemediğim duygulanmalar, duyarlılıklar var. Özgürlük hasreti insanın canını yakıyor. Giderek yalnızlaştığımı seziyorum. Bocalıyorum... Neyi düşüneceğimi bilemiyorum. Denize mi bakayım, yolculara mı odaklanayım, yoksa gözlerimi mi kapatayım, uyur gibi mi yapayım?.. Telaşlı, heyecanlı, kuşku-lu bir halimiz var.

Hepimizin var...

Filikalar asılı yanlarda. Can yelekleriyle ilgili yazılar okunuyor duvarlarda. Forsa değiliz tamam, ya da kürek mahkûmu... Ama kısıtlıyız.

"Güverte korkuluklarına dayanıp oradan denizi seyredebilir miyim?" dedim jandarma çavuşuna. "Buradan görmüyor musun, neyine bakacaksın!" dedi. "Hiiç" dedim. "Bir değişiklik olsun istedim, otur otur ayaklarım uyuştı da... Bütün gece otobüsle geldik zaten, çok az mola vardı da..."

"Olur! Git ama fazla kalma" dedi.

“Peki” dedim.

Üstümüzde bahar güneşi, arkamızda boğazın suları, uzaklarda Bozcaada... Büyük tonilatolu, gri-kara dumanlı gemiler geçiyor uzaktan. Koyulaşan mavi derinliklere, suların sonsuzluğuna, uzaklaşan puslu kıyılara bakıyorum. Sular gözümde çoğalıyor... Karlar, kışlar yeni bitti. Üşünecek hava yok. Güverte biraz esiyor, o kadar. İstenirse camlı bölmeye girme imkânı var. Kamara mı oluyor orası? Herhalde... İleride, kapalı bölümde, kucağında bebeğini uyutabilmek için sağa sola sallayıp pıspışlayan ve saçını mistik Yahudi kadınları gibi perukla örtmüş bir kadın var. Kıkırdayan üç genç kız ayakta duruyorlar. Önlerde oturan diğerleri, adaya gezmeye giden turistler olmalı. Gözlerini bizlerden kaçırıyor. Bizim kimler olabileceğimizi sezip, görmezden gelenler var.

Aldırmıyorum...

Ne garip; çocukluğumuzda yaşadığımız o anlar tersine dönmüş, kâbus gibi yeniden yaşanır olmuştu adeta. Hatırlarım, evimiz cezaevi ile adliye arasında, arka yol üzerindeydi. Biz çocuklar, o taşlı yolda top oynardık. Cezaevinden tutukluları, elleri kelepçeli ve yanlarında iki jandarma eşliğinde, yaya olarak duruşmalara götürüp getirirlerdi buradan.

Biz onları köşe başında görür görmez oyunu durdurur, korku ve endişe ile ya kenara, duvar diplerine çekilir, duvarlara yapışır ya da kaçır, saklanırdık.

Neden böyle yapardık, neden çekinirdik bilemiyorum. Ama korkardık... Korkardık ve gizlenirdik...

Döndüm yerime. Birisi yanıma boş olduğu halde oturmaktan kaçındı. Askerle bitişik oturuyorduk. Üzüleliyordum bile...

Gözlerim yeniden, arkalarda kalan köpüklü beyazlıklarda. Uyuşuk uyuşuk yüzen, tüylü yün yumağı gibi bulutlar var havada.

Dalgalar büyüyor...

Mavi sema, yapağı yığınları gibi parçalı beyazlıklarla dolu...

Yanıma bir çocuk geliyor. Bana bakıyor. Gözleri sanki ben. Ben ona gülüyorum, o bana gülüyor. Bayağı bayağı gülüşüyoruz karşılıklı... Çocukluk yıllarıma gidiveriyorum anında. Kâğıttan

tayyareler uçurduğumuz, el yapımı, tel tekerlekli tahta arabalar sürdüğümüz, sokaklarda körebe, dokuztaş, bilye oynadığımız yıllara...

Başım, oradan oraya konup kalkan düşüncelerle dolup boşalırken, sisli mavilikler içinde ada görünüyordu. Gerilerde dev tsunami dalgaları gibi duran sıralı tepeler, adanın içlerine doğru uzayıp gidiyor. Uzaktan bütün adalar hep böyle ıssız mı gözükür? Böylesine gizemli, küskün, yalnız ve çaresiz... Vızt vızt küçük kuşlar geçiyor önümüzden. Her şey bize uzak ve yabancı gibi duruyor. Bambaşka diyarlara gelmiş gibiyiz... Kıyıdan kalkıp, denizin içlerine doğru uçup uzaklaşan bir karabatak kuşu, gözden silininceye kadar kanat çırpıtı dalgaların üstünde...

Rıhtıma yanaşıyoruz, sular çalkalanıyor...

İleride kayalıkların tümseklerine tünemiş, uçup kaçmayan, uçup kaçmak da istemeyen kanatlarını dürmüş martılar var. Sadece başları önde ve yan gözlerle etrafı kolaçan edip, bizi süzen kaygısız davranışlar sergiliyorlar.

Yassı tepelerden inen acı rüzgâr, dalgakıran önündeki balıkçı motorlarının kulak tırmalayıcı patırtılarını denizin uzaklarına taşıyor, yelin götürdüğü sesler Ege'nin kuzeye doğru ileri sularında sönüp kayboluyor sonra.

Yolcu bekleyenler oradaydı. Kurusun diye yerlere serilmiş ağlar, kovalar, çavelalar, yıpranıp gelişigüzel atılmış halatlar, kırılmış kürekler, patlak usturmaçalar ve rıhtımın eskimiş bütün takım taklavatları, beton zeminde darmadağınık halde duruyorlardı. Mahşeri kalabalıkta, yetmiş iki millet bir aradayız.

Üç saate yakın sürdü yol. Feribottan sıra halinde çıktık. Adaya indik. Limanda toplanıp bekleyen tip tip insanlar vardı. Bizi bekleyen iki adet cezaevi minibüsüne doluştuk. Buraya ayak basar basmaz İmroz sahillerinin, fırdolayı tuzlu mavi suların ve sık dokulu bitki örtüsünün büyüüne tutuluyordu insan. İlçe merkezinden geçiyoruz... Evlerin önü daracık sokaklarla açılıyor meydana. Meydan yuvarlakça ve oldukça geniş. Ortada yüksek gövdeli bir çınar, yanda iki üç palmiye ve ileride küçük ardıc ağaçları... Yol boyunca mor çiçekli, yeşil, oval yapraklı hayıt ağaççıkları uzuyor. Kenarları böğürtlenler ve zakkumlar sarmış.

Maki benzeri bodur alıllklar görüyorum yamaçlarda. Boylu, dipdiri meşeler örtüyor bayırdaki daralan yolun yanlarını...

Artık açık cezaevindeyim. Bütün hükümlülerin tahliyeden bir önceki rüyasıdır burası... Yarım özgürlüktür burada yaşananlar, ama bu bile burayı hayal olmaktan çıkaramamıştır hiç.

Tesislere geldik. İndirdiler bizi. İdari işlemler tamamlandı, koğuşlara dağıtım yapıldı. Şimdi, ş anda, ilk defa okula başla-yan çocuklar gibiyim. Ağlamakla sevinmenin, belki şaşkınlıkla yeniden yalnızlaşmanın ve belki de azıcık bir özgürlükle yeni baştan düşülen tutsaklığın gelgitleri içindeyim...

orba verdiler...

Nasıl acıkmışız... İkinci tabağı isteyenler oldu. "Olur, alabilirsiniz!" dediler. Sürahiler, tabaklar ve su bardakları metalden, ekmek sepetleri plastiktendi.

Kapalı cezaevinden açık cezaevine geçmek, hastane odasında aylarca süren yatak tedavisinden sonra ilk defa bahçeye, açık havaya çıkmak gibiydi...

8 Nisan

Çok Uzaklarındaydık Dünyanın

Elektrikler gitti. İdare lambasının aydınlığı, rüzgârda kalmış mum ışığı gibi dalgalanıyordu. Daha sabaha çok var. Saat altıdan önce günün ağartısını göremiyoruz.

Uyku tutmuyor...

Koğuşun önüne çıkıyorum. Koğuş dediğim, altı kişinin içinde barındığı kulübe-konteynır. Gecenin içine doğru, batının çok uzaklarından geldiğini sandığım sert bir rüzgâr yüzümde dolaşıyor. Otların ve zeytin ağacı yapraklarının hışırtısını duyuyorum... Çekirge cırıltıları da olmasa, ölüm sessizliği içinde korku filmi seyreder gibiyiz sanki.

Gecenin bir kokusu var. Saat üç falan olmalı. Derinden köpek havlamaları duyuluyor. Uykulu uykulu adımlıyorum parke taşları. Denizi göremesen de etrafında ve az yakınında olduğunu hissediyorsun. Kulaklarında sadece kendi soluk alma sesin yankılanıyor.

Burada, apayrı dünyaların insanları, bir aradayızdır. Bakarsın köşeye çekilmiştir bazıları, arpacı kumrusu gibi düşünür dururlar... Kimisi çal çenedir; konuşur da konuşur susmadan... Hep dinlemede kalan, anlatacak bir şeyi olmayanlar vardır, ilişilmez onlara... Kimse bir diğerine benzemez, herkesin derdi kendine göredir. Ama hepimiz sığıntı gibiyizdir.

Şimdi her şeyini tam olarak hatırlayamadığım, bölük pörçük anılarla dolu bir çocukluğum olmuştu benim. Babam da öğretmendi. O ilçe senin, bu ilçe benim, o okuldan bu okula atanarak gitmediğimiz yer kalmamıştı. Annem ev kadını... Her yer değiştirmelerde “Gene mi tayin?” der, taşınmalarımızı başımıza gelmiş küçük belalar olarak görür, felakete uğramışız gibi yana

yakıla sitemler ederdi Maarif Vekâletine.

Eskilere dönüyorum. Benim gençliğimde kalmış eskilere...

Babam yakışıklı adamdı. Saçlarına briyantın sürer, bıyıklarını boyardı. Fiyakalı giyinir, caka satmayı bilirdi. Annemle, gösterilen filmin her hafta yenilendiği taşra sinemalarının değişmez müdavimleriydiler. O memur halimizle, bir evin şusu da olmalı, busu da olmalı diye annemin budalaca istekleriyle bir sürü gereksiz ev eşyası edinmiştik. Evimizde yok yoktu.

Babamın her akşam, yanında birkaç küçük mezesi ile bir kadeh rakısı olurdu çilingir sofrasında. Ona laf etmesin diye annemin mızımızlanmalarına ses çıkarmazdı. Annem de bunu kullanır, hurçların, denklerin içinde çoğu kırılıp ziyan olsa da lüzumlu lüzumsuz eşya ve giysi alımına para harcatırdı babama. Evde hiç kullanmadığımız su süzme aletinden, boy boy toprak güveç kaplarına, cins cins billur bardaklara kadar pek çok kap kacağımız, çanak çömleğimiz olmuştur bizim.

Kısa boylu ve rutubetten üstleri terlemiş otların ıslak kokusu yayılıyor havaya. Gecenin başından beri süren tüyler ürpertici o çatallı sesleriyle, baykuş ötüşleri yırtıyordu karanlığı...

Gece yarısı karanlığı, ağır bir yük gibi omuzlarını zorluyor insanın. Hayat ve yaşadıkların bu yaşında bile zaten yormuştur seni. Başını uzatıp yıldızlardan başka hiçbir şeyin görünmediği geceye bakıyorsun. Yapayalnızlığın, tasaların ve siyahlara bürünmüş zamanın acımsı tadı var damağında, dimağında.

Ve çıtın çıkmadığı o ağır ve koyu kara bir sessizliğin ortasında, gökte, yıldızların arasından ve yine hiç ses çıkarmadan, ışıyla "ben buradayım" dercesine ve gözünü yumup açar gibi bir uçtan bir uca kayarak bir uçak geçiyordu.

Nasıl bir hissedişse bu böyle; seni içine çekip denizlerin ortasındaki bu adadan aldı, geceleyin dünyanın uzaklarına taşıdı, başka diyarlara götürüp ve yine hiç gürültü etmeden bu isimsiz tayyare, seni usulca oralarda bıraktı ve imrendiğin ve hatta buruk bir tatla kışkırdığın o içindekilerle birlikte süzülerek ayrılıp gitti çok uzaklara...

Zaman ilerlemiş, gecenin saatleri tükenmişti.

Sabaha doğru adanın bütün doğu yakasını duman renkli bir

sis bürüdü. Göz gözü görmüyordu. Neden sonra, güneş yüzünü gösterdi. Bulutlara tutuna tutuna yükseliyordu. Tepelerden yola ve beyaz badanalı duvarlara inen sabahın taze aydınlığı, ormanın ve yol bitimindeki çamlık korunun loş karanlığını kırıyordu...

Özgürlük burada, açlığı bastıran bir dilim katıksız ekmektir be güzelim...

12 Nisan

Alışmak Zor

Bu dünyaya ilk giriş tutuklanmayla olur. Günün belirsiz bir saatinde apar topar alırlar seni, götürürler. Geride varsa eşin, çocukların ve belki annen, baban şaşkıncıdır. Sen de allak bultaksındır. Feleğin şaşmıştır. Sonra biraz alışma olur, ardından kanıksamalar, kabullenmeler gelir.

Bin bir güçlülle doludur koğuş yaşamı. Teke gibi ayakları kokanı mı ararsın, aslan kükremesi gibi horlayanı mı?.. Sayıklayanları, geç yatıp erken kalkanların gürültü patırtılarını saymıyorum bile. Uyurgezerlere bile rastlanmıştır. Bereket, böylesi yoktu bizim koğuşlarda.

Burada ilk günlerim...

Dışarıda serince bir hava var. Dön sağa, dön sola, uykumu alamadan kalktım yataktan yine. Saat daha gecenin ortası. Yağmurlu karanlıklar içinde, uzak tepelerde ışık çakımları oluyor. Başım sersem sepelek. Yüzüm tekmeleniyor, kafama bal-yozlar iniyor. Bir yerine kıymık batması gerekmiyor cezaevinde, insanın etlerine iğneler batırılmış gibi acıyor zaten bedeni. Ruhu yanıyor... Alev alev yanıyor... Böyle, ne yazık ki böyle...

Anlatmakla olmuyor. Anlatılamıyor da zaten. Yaşanmadan bilinmiyor.

Döndüm gene yatağıma. Gözlerimi yumdum. Gözkapaklarımın, kirpiklerimin titrediklerini duyuyorum. Bilebildiğim her şey, sahte bir hayal gibi duruyor gözlerimin içinde. Kendime bile hiç bu kadar yabancılaşmamıştım. Kendime acıyor muyum? Belki hayır. Ama yazıklandığımı... Her şeye yazık oldu, diyorum. Kızıma, Nil'e, bana, öğrencilerime, sevenlerime, aklıma, geleceğime, ideallerime bile... İnandığımı, inançla savunduğum

düşüncelerime bile...

Yazık oldu...

Sonra dert değil be, diyorum. Salıverilince yeni hayatlara açarız kapımızı. Eskitilip gerilerde kalmış, yok yere hapislerde çürüttüğümüz yılları unuturuz bir bir... Dersler almışsınız biz de... Sorun değil, yeniden başlarız kaldığımız yerden, bir daha tutunuruz yaşama... Yaşlanmışsınız, boş yere geçmiştir o yıllar, boşu boşuna yatmışsınız... Olsun, sorun değil, bunu da atlatırız...

Tahliyeme daha 1 yıl, 3 ay, 13 gün var...

Salıverilmemin ardından "sonrasızlık" endişelendiriyor ama beni. Bütün hukuki neticeleriyle bir genel af olmadığı müddetçe, öğretmenliğe dönüşüm mümkün görünmüyor. O zaman ne yaparımı, neyle geçinirimi, kızımızın mali ihtiyaçları için ne işler yapabilirim düşünmediğim an yok gibi...

Sabah olmuştu...

Başımın arkasında zonk zonk zonklayan bir ağrıyla sabahı bulmuştum. Puslu bir sabahtı ve nemle yüklü hava da insanın üstüne üstüne basıyordu sanki.

Hafiften yağmur başladı...

Bir yağmur, bir güneş, artık yadırgamıyorum. Mevsim böyle çünkü. Aldım elime bir şemsiye, bina önünde yürüyorum. Aylardan nisan... Hemen her gün kötü bir rüzgâr, denizi havalara kaldırıyor önce, ardından yağmurun çiselemeleri geliyor. Adanın iklimi bu...

Çık şimdi cezaevi duvarları dışına. Yasla bir ağaca sırtını. Ellerin toprakta olsun. Bırak kendini, yeri göğü birbirine katan yağmurun hücumuna. Islansın her yerin, çamur olsun...

14 Nisan

Kendimizden Uzakta

Zorlu ve uzunca geçen, ılıkça bir geceydi.

Adadan ve hapishaneden kaçıyormuşum. Denize atmışım kendimi. Dalgalar arasında bata çıka yüzüyormuşum. Arkamdan jandarmalar yetişıyormuş. Uzun menzilli tüfekleriyle ateş ediyorlarmuş bana. Mermiler patlıyor, zıp zıp yanımda suya saplanıyor kurşunlar. Korkuyorum ve daha hızlı yüzmeye çalışıyorum. Takatsiz kalıyorum, nefesim daralıyor, kollarım kesiliyor.

Boğulacak gibiyken uyanıyorum. Sıçrayarak uyanıyorum.
Karabasan!..

Kan ter içindeyim. Yastığım bile sucuk gibi olmuş. Kalktım, pencereye yürüdüm sessizce. Camı açtım. Gürültüsüz bir serinlik geldi aktı, yüzümden vücuduma doğru. Ağzım kurumuş. Gittim yarım bardak su içtim. Herkes uykuda...

Yeniden dikildim pencerenin önüne. Ormanın kokusu geliyor. Çamların, meşelerin kokusu... Tedirginlik içinde ve biraz da kuşkuyla eğildim, gecenin karanlığına baktım. Gözlerim daldı. Karanlıktan ürperdiğimi fark ettim o anda. Yatağıma döndüm, büzüldüm ranzanın ayak ucuna...

Sabah oldu...

Kış sonu, erken bahar günlerindeyiz. Yol yorgunu göçmen kuşlar geçiyor adanın üzerinden. Durgun hava birden rüzgârlanmaya başlayıverdi. Önce kuzeyden geliyordu, sonra bir oradan bir buradan esmeye başladı. Denizde iri iri, başları tüllenerek gelen sıralı dalgalar var şimdi.

Öğleden sonraydı.

Dalgalar giderek çoğalıyordu. Dalgalar büyüyünce, insanın

içindeki kaygılar da büyüyor. Adada zaten esirsin. Hava fırtınaya dönüp deniz kudurunca, hepten esir oluyorsun buralarda.

Sığınmacılar gibiyim. Başka ülkenin, başka kültürlerin insanıymışım gibi geliyor bana. Öyle hissediyorum ben kendimi. Herkes öyle değil. Başkalarını anlasalar da anlamaya çalışsalar da ben farklıymışım onlara göre. Sicilliyim ya... Ben kötüyüm, ben kötülük yapmışım gibi muamele görüyorum sanki.

Doğuda, sırtları boydan boya mavi dağlar uzanıyor. Sırtları mavi dağlar ve tepelerinde yoğunlaşmış katlı bulutlar, güneşi saklıyorlar. Sahildeki küçük plaj kumlarının, rüzgârla süpürülüp karaya çekilmiş teknelerin yan yatmış gövdelerinde ve metal puntellerinde çıkardıkları tınlamalarından başka ses yok köyde. Her yer, terk edilmiş kasabalara benzeyen boş sokaklardan ibaret.

Saatler öğleden sonrayı buldu mu, simli ışıklarıyla güneş, üstü tırtıklı sivri tepeye doğru eğilmeye başlıyor bu mevsimde.

Denizin içine doğru küçük bir çıkıntı yapmış kayalık burnun ucunda bir karabatak, kanatlarını germiş, kurutuyor. Bir başkası, yosunlu kaya tümseğinin hemen önünde yüzüyor, başını suya daldırıp daldırıp çıkarıyor. Sonra batırdı bütün gövdesini suya, kayboldu gitti derinliklerde...

Uzakların da ötesinden, suları yara yara bir gemi geçiyordu açıktan...